மாதர் மனோரஞ்சினி.

எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்.—ஔவையார்.

VOL. 3. | MADRAS: AUGUST 1901. | No. 6.

புத்த. ௩. | சென்னப்பட்டணம் 1901௵ ஆகஸ்டு௴ | இல. 6.

தெய்வமகிமை.

ஆலயந்தொழுவது சாலவுநன்று.

(94-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மனதுக்கு ஒரு பற்றுக்கோடுவேண்டும். மெய் வாய் மூக்கு என்கிற மூன்று இந்திரியங்களாலும் அறிந்த பொருள்களைவிடக் காது கண் ஆகிய இரண்டு புலன்களாலும் கண்டபொருள்களே மனதில் நன்றாய்ப் பதியும். இனிப்பு, வாசனை, முதலியவற்றை நாக்காலும் மூக்காலும் உணர்ந்த மறு க்ஷணத்தில் அந்தச்சுவை வாசனை யெப்படியிருந்தது என்று கேட்டால் நன்றாயிருந்தது என்று சொல்வோம். அவ்வளவேயல்லாமல் அந்தக் சுவையும் வாசனையும் மனதிற்கு அப்பொழுது அநுபவத்தில் வருவதில்லை. காதாலே கேட்டபொருள் விசேஷமாய் மறக்கப்படுவதில்லை. ஆதலால் காது மற்றைய மெய், வாய், மூக்குகளைவிட மனதுக்குச்சிறந்த அறி கருவியாகும். கண்ணினால் காணப்படுவதோ ஒருபோதும் மறக்கப்படுவதில்லை. வெகுகாலத்துக்குமுன் நாம் பார்த்திருக்கும் நமது சிநேகிதர், அண்ணன் தம்பி, மாதா பிதா, மற்றுமுள்ளவர்களை நினைத்துப்பார்த்தால் அவர்களுடைய சொரூபம், அப்பொழுதிருந்தபடியே நமது மனதில் தோன்றுவது யாவரும் பிரத்தியட்சமாகக் காணக்கூடியது. இதனால் "சர்வேந்த்ரியாணும் நயனம்பிரதானம்" என்று சாஸ்திரங் கூறியது. கண்ணைவிடச் சிறந்த புலன் ஒன்றுமில்லை. கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் அதிகசம்பந்தம் உண்டென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் நாம் தெய்வத்தைக் கண்டு தெரிசிக்க வேண்டுமானால் பக்தியிற்சிறப்படையவேண்டும். பக்தி முதிர்ச்சியடைவதற்கு முன் தெய்வம் வெளிப்படுவதில்லை. அந்தபக்தியும் பலநாள் பழக்கத்தினாலன்றி யெளிதில் முதிர்ச்சியடைவதில்லை. அது முதிர்ச்சி பெறும் பொருட்டுத் தேவாராதனைசெய்து சதாதெய்வத்தை மனதிலிருத்தவேண்டும். அதற்கு வேறு வழியில்லாமையால் விக்கிரக சொரூ

பமே ஆராதித்துப்பக்தி செய்வதற்கேற்றது. அந்த விக்கிரகங்களில் வேதமந்திரங்களாலும் நமது உள்ளன்பினாலும் தெய்வத்தை யெழுந்தருளச்செய்து ஆராதித்துப் பெரும் பேறு அடையலாம். அவ்வாறு சித்தி பெற்றவர்கள் எண்ணிலடங்கார்கள். "சொல்லினும் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலும், அல்லினுமாசற்ற வாகாயந்தன்னினு மாய்ந்துவிட்டோர், இல்லினு மன்பரிடத்திலு மீசனிருக்குமிடம், கல்லினும் செம்பிலுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே." என்று கூறிய செய்யுளால் சிலாவிக்கிரகங்களிலும், உலோகத்தாற் செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களிலும் கடவுளிரார் என்று காணப்படுகிறதே என்றால், குழந்தைகளே! அதை விளக்கிச் சொல்லுகிறேன். என் கேள்விகளுக்குச்சரியான பதில் சொல்லிக் கொண்டுவாருங்கள்.

அந்தச் செய்யுள் யாரால் சொல்லப்பட்டது? பட்டணத்துச் சுவாமிகளால் என்று தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்படியானால் அவருடைய மதம் என்ன? சைவமதம். சைவமதக் கொள்கையுடைவரானால் சைவசமயத்துக்குரிய நூல்களுக்கு விரோதமாகப் பேசுவாரோ? பேசமாட்டார். பேசினால் அவர் சைவராவாரோ? ஆகார். அவரது திருவாக்கைச் சற்றுக் கவனிப்போம் "நச்சரவம் பூண்டானை." "கண்டங்கங்கரியதாம கண் மூன்றுடையதாம்" "கண்ணுதல்" பாற்கடல் கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயைத், திருமிடற்றடக்கிய சிவனே யடைக்கலம். அடங்கலு மடக்கிடுங்கடுங் கொலைக்காலனைக், காலெடுத்தடக்கிய கடவுணின்னடைக்கலம். உலகடங்கலும் படைத்துடையவன்றலை பறித், திடக்கை யடக்கிய விறைவனின்னடைக்கலம்." "இமவான்பயந்த, பச்சைப்பசுங் கொடி யுண்ணுமுலையங்கா." இவை போன்ற அவரது திருவாக்குகளால் சர்வேசுவரனாகிய தேவனுக்குச் சொரூபம் உண்டென்று வெளிப்பட்டது. "திருச்சிற்றம்பலத் தொளிருஞ்சிவனே" "அம்பலத்தானே யானந்தக்கூத்தனே" "என்னவிசாரம் வைத்தாயிறைவாகச்சி யேகம்பனே" என்பவைகளால் ஆண்டவனுக்கு ஸ்தலமும் ஆலயமுங்குறிப்பிடப்பட்டது. இந்தச் சொரூபம்யாது? என்றால் வேதங்குறித்த சொரூபமாம். இதனையே பட்டணத்து சுவாமிகள் தாம் தமது ஞான அறிவிற்கண்டுதெரிசித்தபடி, உலகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்திக் கருணைசெய்தார். விக்கிரகசொரூபங்களினால் பிரயோசனமில்லை யென்பதேயவரது கருத்தானால் "பச்சிலையிடினும் பத்தர்க்கிரங்கி, மெச்சிச் சிவபதவீடருள்பவனே" என்ற அப்பெரியாருடைய திருவாக்குப்பிரயோசனமில்லாமற்போம். சொரூபம் ஒன்று இல்லாவிட்டால் பச்சிலை புஷ்பாதிகளை யெங்கே இடுவது? ஒரு சொரூபத்தின்மேலேயே வைக்கவேண்டுமாகையால் அதுவே விக்கிரகசொரூபங்களென்று

தெரிந்துகொள்க. அதைநமக்கு உணர்த்தும்பொருட்டுத்தான் சுவாமிகள் வேதங்குறித்த திவ்யசொரூபங்களையும், அவைகள் பிரகாசித்துக்கொண்டு இருக்கிற திருவாலயங்களையும் விளக்கிக்காட்டி, அண்டரண்டமுமனைத் துளபுவனமும், கண்டவண்ணலைக்கச்சியிற்கடவுளை, ஏகாதனை யிணையடி போற்றுமின், "மென்று விழுங்கிவிடாய் கழிக்கநீர்தேடல், என்று விடியுமெனக்கென்கோவே—நன்றி, கருதார்புரமூன்று கட்டழலாற்செற்ற, மருதாவுன் சந்நிதிக்கேவந்து." "கண்டங்கரியதாம் கண்மூன்றுடையதாம், அண்டைத்தைப்போல அழகியதாம்—தொண்டர், உடலுருகத்தித் திக்குமோங்குபுகழொற்றிக், 'கடலருகேநிற்குங் கரும்பு." அதனை வணங்குங்கள் என்றும், அது கரும்புபோன்று அடியார்பக்தியில் இனிப்பைத் தருமென்றும் தமது சுய அனுபவமூலமாக உபதேசித்தருளினர். இப்படிப்பட்ட கருணை மூர்த்தியாகிய 'சுவாமிகளுக்கு விக்கிராராதனை வெறுப்பாகும் என்பது கால்காசுக்கும் பயன்படாது என்று அறியுங்கள். ஆனல் கல்லினுஞ் செம்பிலுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்ற வாக்கியம்பொய்யாமோ வென்றால் அல்ல; அதனுண்மைகளை நன்றாய் விளக்கிக் காட்ட இந்தச் சிறு நூலிடந்தராது ஆகையால் சுருக்கமாய்க் கூறுவோம். முன்னமே சொன்னபடியே சர்வேசுவரனாகிய தேவனுக்குத் தனக்கென்று சொந்தமான ஒரு ரூபமில்லை' தன் கருணையினால் பக்தர்களுக் கநுக்கிரகிக்கும் பொருட்டுப் பலவகையான ரூபங்களை யெடுத்துக் கொண்டாரென்று வேதம் சொல்லியது. அதனையே விக்கிரக சொரூபமாக ஆராதிக்கும்படி அந்த வேதமே வழிகாட்டியது. அதனை யாராதிக்கும் முறைமையாதெனின், வேதமந்திரபலத்தாலும், தன் தியானத்தாலும் தெய்வத்தை விக்கிரகத்தில எழுந்தருளும் படி செய்து குறைவற்ற தெய்வ பக்தியோடு ஆராதிக்கவேண்டும். அப்படி யாராதிக்கும் பொழுது அடியார்க் கெளியனாகிய ஜகதீசுவரன் ஆராதிப்பவருடைய பக்திக்கிரங்கி விக்கிரகத்தில் சாந்நித்தியமாயிருந்து அநுக்கிரகம் செய்வார். இதையே பட்டணத்துச் சுவாமிகளும் "பச்சிலையிடினும் பத்தர்க் கிரங்கி, மெச்சிச் சிவபதவீடருள்பவனை" என்று கூறினர். இதனால் பக்தியுண்டானால் பயனுண்டாம்; இல்லாவிடில் இல்லையாம் என்பதும், விக்கிரகத்தில் ஈசன் பிரகாசிப்பது பக்தருடைய பக்தியினாலேயேயன்றி வேறொன்றாலும் அல்ல என்பதும் நன்றாய் விளங்குகிறது. உண்மையானபக்திகாரணமாக ஈசுவரன் விக்கிரகத்தில் பிரகாசிக்கிறார் என்கிற வேதவசனத்தைக் கவனியாமலும், விக்கிரகமே ஈசுவரனாகுமென்றும் கருதுகிற மந்தமதியுள்ளவர்கள் மேல் இரக்கம்கொண்ட பட்டணத்துச்சுவாமிகள் அவர்களுக்குத் தெய்வ ஆராதனையே முக்கியமாய்வேண்டும் எனவும், அது இல்லாவிட்டால் வீண்பிரயாசமேதவிரப் பிரயோசனமில்லை யென்பதையும் விளக்குவ

தற்காகமேல்கண்டவாக்கியத்தை கூறியருளினர். விக்கிரகத்தில் ஆண்டவன் இரான் என்று சொன்னதைக்கேட்டு அதையே பிரமாணமாக நம்பித்தேவாராதனையைவிட்டு நாஸ்திகராகி நரகவாதனைக்குள்ளாகிமானிடர்வருந்துவார்கள் என்று கருதி, அதனைவிலக்கி விக்கிராராதனையாற் பலனுண்டென்று போதிப்பதற்காகவே "வாதுற்றதிண்புயரண்ணுமலையர் மலர்ப்பதத்தைப், போதுற்றெப்போதும் புகலு நெஞ்சே" என்றும், "பொன்முகரிக் கரைக்கேகல்லால் நிழற் கீழமர்ந்தருள் காளத்தியே" நெருப்பானமேனியர் செங்காட்டிலாத்திநிழலருகே, யிருப்பார்" என்றும்; "சோறிடுநாடு துணிதருங்குப்பை தொண்டன்பரைக்கண், டேறிடுங்கைகளிறங்கிடுந்தீவினை யெப்பொழுது, நீறிடுமேனியிர்சிற்றம்பலவர் நிருத்தங்கண்டா, லூறிடுங்கண்களுருகிடு நெஞ்சு மென்னுள்ளமுமே," என்றும்! "நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே, சிவபெருமானைச் செம்பொன்னம்பலவனை." என்றும் தாமே பலக்ஷேத்திரங்களுக்கும் போய் அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள தேவாலயத்தில் விக்கிரக சொரூபமாகவிருக்கும் பரமேசுவரனைப்பணிந்து பலவிதமான செய்யுள் மாலைகளையும் சாத்தியருளினர். அப்படி விக்கிராராதனை செய்யுங்கால்பக்தி அவசியம் வேண்டும் என்றும் பக்தியில்லாத விக்கிராராதனை மட்டும் பயன் தாராதென்பதனையும் "கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக்கருத் தொன்றெண்ணப், பொய் யொன்று வஞ்சகநாவொன்று பேசப்புலால் கமழும், மெய்யொன்று சாரச்செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான், செய்கின்ற பூசை யெவ்வாறு கொள்வாய் வினைதீர்த்தவனே" என்ற செய்யுளால் உபதேசித்தருளினர். அன்றியும் பக்தியாலாராதனை செய்தால் பயன் பெறலா மென்பதை "கண்ணுண்டு காணக்கருத்துண்டு நோக்கக்கசிந்துருகப், பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப் பல்பச்சிலையால் எண்ணுண்டு சாத்த வெதிர் நிற்க வீசனிருக்கையிலே, மண்ணுண்டு போகுதையோ கெடுவீருடல் மானிடரே" என்ற செய்யுளால் விளக்கி யருளினர். இன்னம் அளவில்லாத பிரமாண வசனங்களுண்டு. விரியுமாதலால் இம்மட்டில் நிறுத்துவோம். இதுவரைக்கும் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததனுல் "கல்லினும் செம்பினுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்ற வசனத்துக்குப் பக்தியில்லாத விக்கிராராதனையே பிரயோசனமில்லை என்பதும், பக்தியோடு செய்யப்படும் விக்கிராராதனை பெரும்பயனைத் தருமென்பதும், சுவாமிகளுடைய திருவாக்கைக்கொண்டே நிரூபிக்கப்பட்டதனுல் நாம் கூறியதே அவ்வாக்கியத்திற்கு அர்த்தமாகுமே யல்லாமல் வேறு அர்த்தமில்லையென்று கொள்க. மனதுக்குள் தேவனைச் சிந்திப்பதற்கு விக்கிரக சொரூபங்களைக் கண்ணுல் பார்த்துத் தரிசிப்பதே முக்கிய சாதனமாக இருக்கிறது. இப்படியே விக்கிரக சொரூபங்களைக் கண்களாற்கண்டு மன

தில் பதியச் செய்து கொண்ட பின் அதனை மனதிலும் இடை விடாமல் தியானித்தால், மனதில் பக்தி முற்றி ஈசனுடைய உண்மையான ஞான சொரூபம் நமக்கு வெளிப்படும்; அப்பொழுது நமக்குக் கிட்டாததுஒன்றுமில்லை. குழந்தைளே! எப்பொழுதும் நமது மதப் பெரியோர் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியங்களுக்கு நமது மதசாஸ்திரப்படி அர்த்தம் பண்ண வேண்டுமேயல்லாமல் அன்னிய மதஸ்தர் சொல்லும் அர்த்தம் ஒரு போதும் பயன் படாதென்று நினையுங்கள்.

குழந்தைகளே! இப்பொழுது சொல்லிக்கொண்டு வந்தப்படி பக்தியோடு செய்யப்படும் விக்கிரகாராதனை பெரும்பயனைத் தருமாகையால் ஆஸ்திகராகிய நமது ஆரியப் பொரியோர் கண்ட சித்தாந்தப்படி மனிதஜன்மமெடுத்ததற்கு முக்கிய பிரயோசனமான மோட்சத்தைப் பெறுவதற்கும், தத்தம் இஷ்டகாமியார்த்தங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கும், ஆலயதரிசனம் அவசியம் வேண்டுமென்னும் கருத்துடைய நமது அன்னையாராகிய ஔவையார் இந்த வாக்கியத்தைக் கூறியருளினர். எந்தக் காரியமும் தெய்வகிருபையில்லாமல் முடியாதாகையால் மனிதர்க்குத் தெய்வ வழிபாடு அவசியம் வேண்டு மென்பதற்காகவே, ஆலய வழிபாட்டைச் "சாலவு நன்று" என்று கூறினர். அன்னையார் ஆலய தெரிசனத்தைச் சொல்லி லிங்கவழி பாட்டைத் தெரிவித்தார் ஆனாலும், "குருலிங்க சங்கம்" என்கிற மூன்று பக்தியையும் கொள்ள வேண்டுவது அவசியமாகும். ஏனென்றால் "சொக்கிட்டரண்மனை புக்குட்டிருடிய துட்டர் வந்து, திக்குற்ற மன்னரைக் கேட்பது போற் சிவநிந்தை செய்து, மிக்குக்குருலிங்க சங்கம் நிந்தித்து வீடிச்சிக்கு மெய்க்குப் பெருத்தவர்க்கென் சொல்லுவேன் கச்சியேகம்பனே" என்றதனுல் பட்டணத்துச் சுவாமிகள், காஞ்சிபுரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஏகம்பநாதரே, குரு லிங்க, சங்கம், நிந்தையும், சிவநிந்தையும் செய்து திரிந்து கொண்டிருக்கிறவர்கள் மோட்சத்தைவிரும்புவது, அரண்மனைக் காவற்காரர் முதலானவர்களைச் சொக்குப் பொடி தூவி மயக்கி, அரண்மனையினுள்ளே புகுந்து திருடியதுஷ்டர்கள் இராஜாக்களிடம் வந்து தங்களுக்கு வெகுமதி கேட்பதுபோலிருக்கிறது என்று விளக்கியிருக்கிறராகையாலேதானென்று அறியுங்கள். லிங்கமாகிற விக்கிரகத்தில் தெய்வவிளக்க மிருக்கிறதென்றறிவிப்பவர்கள் குருவும், அடியார்களுமேயாகையால் அவ்விருவரையும் அலட்சியம் செய்யாமல் ஆலயந்தொழுதால்தான் ஆண்டவன் கருணைகிடைக்கும். ஆகையால் நாம் எப்போதும் பொய்வஞ்சனையற்ற சுத்தமனதும், பரோபகாரசிந்தையும், ஜீவகாருண்யமும் உடையவர்களாய், மாதா பிதா குரு அடியார்களை விசுவாசித்துத் தெய்வத்தை ஆராதனைசெய்து வருவோமானல் நாம் அளவில்

லாத பிரயோசனத்தை அடைவோம். அதனால் இவ்வுலகத்தில் நோயற்ற வாழ்வும், குறையற்றசெல்வமும், பூர்ணாயுசும், எல்லாராலும் புகழப் படும் கீர்த்தியும் அடைந்து மறுமையிலும் பேரின்பத்தை அனுப விப்போம். ஆகையால் "ஆலயந்தொழுவது சாலவு நன்று" என்கிற சிறுவாக்கியத்தைச் சொல்லி நமக்குண்மையையுபதேசித்து நல்வழி காட்டிய நமது அன்னையாருக்கு வந்தன மளித்து, அவரது கட்டளையைச் சிரசின்மேற்கொண்டு, நாடோறும் காலை பகல் மாலையென்கிற மூன்று பொழுதிலுமாவது, அல்லது இரண்டு பொழுதிலுமாவது, அல்லது ஒரு பொழுதாவது ஆலயம்போய்த் தேவனைத்தெரிசித்தும், வீடுகளில் பூசித்து ஆராதித்தும் அன்பு செலுத்திப் பெரும்பயனடைந்து சுகிப்போமாக.

முற்றிற்று. அ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

ஸிம்பலேன்.

8-ம் அதிகாரம் 90-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

கைடீரியஸ் :—அடா துஷ்டா, நீ ஒரு முட்டாள், உன்னையடிக்கிறதற் குக்கூட நான் வெறுக்கிறேன்.

க்ளோட் :—ஏ திருடா, என்பெயரைக்கேட்டமாத்திரத்தில் நடுங்குவா யே!

கைடீரி :—உன்பெயரென்ன?

க்ளோட் :—நீசா, என்பெயர் க்ளோட்டன்.

கைடீரி :—நீசனிலும் நீசனே, உன்பெயர் க்ளோட்டனா. இந்தப் பெ யரைக்கேட்டமாத்திரத்தில் நான் நடுங்குவதற்குக்காரணம் ஒன்றும் தோ ன்றவில்லை. சர்ப்பமாயிருந்தால் ஒருவேளைபயப்படலாம். உனக்கு ஏன் பயப்படவேணும்.

க்ளோட் :—இன்னும் ஒன்றை நான் வெளியிட்டால் நீ அதிகமாய் நடுங்குவாய். சொல்லுகிறேன்கேள், நான் இந்த தேசத்து இராணியின் குமாரன்.

கைடீரி :—கஷ்டம், என்ன செய்வேன். உன் உயர்குலத்துக்குத் தகு ந்த குணங்களில் ஒரு அம்சமாவது உன்னிடத்திலில்லையே. அதிக விச னப்படுகிறேன். உண்மையாக நீ இராணியின் புத்திரன்தானா?

க்ளோட் :—இவைகளைக் கேட்டு நீபயப்படவில்லையா?

கைடீரி :—யோக்கியர்களுக்கும், புத்திமான்களுக்கும் நான் மரியாதை செய்கிறேன், அவர்களுக்குத் தான் நான் பயப்படுவேன் முட்டாள்களைப் பார்த்து நான் சிரிப்பேனே தவிர பயப்படமாட்டேன்.

க்ளோட் :—நிச்சயமாக நீ யமலோகத்துக்குப் போவாய், என் வாளால் உன்னைக் கொன்று பிறகு உன்னை விட்டுப் பிறிந்த மற்றவர்களையும் கொன்று அவர்கள் தலைகளை வெட்டி யெடுத்து லண்டன் நகரில் நாட்டி வைக்கப்போகிறேன். ஏ, காட்டு மனிதா! சரணமடைவாயாக என்று பலவாறு சொல்லி இருவரும் சண்டை செய்து கொண்டுபோனார்கள். கைடீரியஸ‍ும் க்ளோட்டனும் அதிகமும்முரமாய்ச் சண்டைசெய்து, க்ளோட்டனுடைய கத்தியைப் பிடிங்கி அவனுடைய தலையை, கைடீரியஸ், ஒரே வெட்டாய் வெட்டி தள்ளினான். அப்பொழுது,

[பெலாரியஸ‍ும் ஆர்விராகஸ‍ும் அங்கே வருகிறார்கள்.]

பெலாரியஸ் :—நீ போய் பார்த்தனையே, அவன் கூட ஒருவரும் வரவில்லையா?

ஆர்விராகஸ் :—ஒருவருமில்லை. அவன் க்ளோட்டனல்ல.

பெலாரி :—நான் நிச்சயமாகச் சொல்லமாட்டேன், நான் அவனைப் பார்த்து அதிகநாளாய்விட்டது; அன்று நான் பார்த்த அடையாளங்கள் ஒன்றும்மாறவில்லை. அந்த சத்தமும் அவனுடையதே, நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன். அவன் க்ளோட்டன்தான்.

ஆர்விராகஸ் :—இந்த இடத்தில்தான் அவர்களைவிட்டுப் பிறிந்தோம். க்ளோட்டன் குரூரமானவனென்று சொல்லுகிறீர்கள். என் தமயன் அதிக தைரியத்துடன் யுத்தம் செய்திருக்கவேணுமே.

பெலாரி :—அதோபார், கைடீரியஸ் வருகிறான்.

[கைடீரியஸ் க்ளோட்டனுடையதலையை வெட்டி அதைக்கையில் ஏந்திக்கொண்டுவருகிறான்.]

கைடீரி :—இந்த க்ளோட்டன் ஒரு முட்டாள்தான், அவன் தலையில் கொஞ்சமாவது மூளையில்லை, புத்திகெட்டவன். யார்தான் இவனைக் கொல்லுவார்கள். ஆனால் நான் அவனைக் கொல்லாமற்போனால், இப்பொழுது அவன் தலையை நான் கொண்டு வந்தது போல என் தலையை அவன் கொண்டு வந்திருப்பான்.

பெலாரி :—என்ன காரியம் செய்தாய்?

கைடீரி :—நான் நல்ல காரியந்தான் செய்தேன். இராணியின் புத்திரனாகிய க்ளோட்டன் என்பவனின் தலையை வெட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; அவன் தான் தன்னுடைய விவரத்தைச் சொன்னான். நம்மைது ரோகிகளென்றும் காட்டு மனிதர்களென்றும் தாறுமாறாக வைது, நம்மை ஜெயித்து, தலைகளை வெட்டி லண்டன் என்னும் ஊரில் நிறுத்துவேனென்று சொன்னான். நம்முடைய தலையை வெட்ட அவன் அதிக சிரமம் எடுக்க

வேணுமே என்று நினைத்து, அச்சிரமத்தினின்றும் அவனைக் காப்பாற்ற அவன் தலையை நான் வெட்டினேன்.

பேலாரி:—நமக்கு இப்பொழுது கஷ்டகாலம் வந்து விட்டது. நீ இந்தக் காரியத்தைச் செய்ததினால் நாமனைவரும் இத்துடன் தொலைந்தோம்.

கைடீரியஸ்:—சனம்பொருந்திய பிதா! நம்முடையபேரில் குற்றமொன்றுமில்லை. அவன் நம்மைக் கொன்றுவிடுவேனென்று வன் சத்தியம் செய்தான். நாம் சட்டத்துக்கும் நியாயத்துக்கு முட்படாமற்போனால், ஒருவன் வந்து நம்மை பயமுறுத்தித் தாறுமாறாக திட்டலாமா? அவன் கூடயாராவதுவந்தார்களா?

பேலாரி:—நாங்கள் தேடிப்பார்த்ததில் ஒருவரையும் காணோம். ஆனால் அவன் கூடயாராவது வந்திருப்பார்கள், தனியாக அவன் வரமாட்டான். அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருந்தாலும் இவ்வளவுதூரம் தனியாக வரமாட்டான். நாம் காட்டில் வேட்டையாடிச் சஞ்சரிக்கிறதைக் கேள்வியுற்று, நாம் சிலநாளைக்குள் அதிகசேனைகளுடன் வந்து அவர்களை எதிர்ப்போமென்றுபயந்துகொண்டிருப்பார்கள்; அதைக் கேட்ட க்ளோட்டன் மூவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டுவருகிறேனென்று தைரியமாய் புறப்பட்டு வந்திருக்கலாம். ஆனால் அவனைத்தனியாய் அனுப்பமாட்டார்கள். பின்னால் பரிவாரங்கள் வந்திருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. அதைப்பற்றி நாம் அதிகமாய்ப்பயப்படவேண்டியதுதான்.

ஆர்விராகஸ்:—வந்தது வரட்டும், நமக்குப் பயமில்லை. தலையில் எழுதினது நடக்காமல் போகாது. கைடீரியஸ் செய்கை நல்லது தான், என் மனம் இப்பொழுது தான் திருப்தியானது.

கைடீரி:—என் கழுத்துக்கு நேராக வீசின அவனுடைய சொந்த வாளைக் கைப்பற்றி அவன் தலையை வெட்டினேன்; இந்தப் பாறைகளுக் கடுத்து போகிற நதியில் எறிந்து விடுகிறேன். அது சமுத்திரத்தில் போய், நான் இராணியினுடைய மகனாகிய க்ளோட்டனுடைய தலையென்று மீன்களிடத்தில் சொல்லட்டும். இது தான் என்னுடைய வேலை. இப்பொழுது வேறே வேலையொன்று மில்லை.................... (போகிறான்).

பேலாரி:—என்ன நாசம் வருமோ அறியேன் ஏ, பாலிடோர்! இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாதிருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருப்பேன்.

ஆர்விராகஸ்:—இந்தக் காரியத்தை நான் செய்யாமல் போனேனே. நான் செய்திருந்தால் அந்தப்பழி என்னை மாத்திரம் சூழும், அது எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கும். நீ சகோதரனாயிருக்கிறதினால் உன்னிடத்தில் அதிகப் பிரியமாயிருக்கிறேன். ஆனால் இவனை நான் கொல்ல வேணுமெ

ன்று நினைத்திருக்கிற போது நீ கொன்றதினுல் உன்னைப் பற்றி அதிகப் பொறுமைப் படுகிறேன். நாமிருவர்களும் எதிர்க்கக் கூடிய விரோதிகள் இந்தப் பழியைத் தீர்க்க வந்தால், அவர்களுடன் சண்டை செய்து விட்ட லாம்.

பேலாரி :—நல்லது நாம் வேட்டையாடினது போதும். பிரயோசன மில்லாத இடத்தில் அபாயத்தைத் தேட வேண்டாம். நீ சீக்கிரம் குகைக் குப் போய் பைடீலிகூட, சாப்பாட்டுப் பதார்த்தங்களைப் பாகம் பண்ணித் தயாராக்கிவை ; பாலிடோர் திரும்பி வருகிற வரையில் இங்கேயிருந்து, அவனை யழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.

ஆர்விராகஸ் :—பைடீலி என்ன செய்கிருனே ? அவனிடத்தில் போ கிறது எனக்கு அதிக சந்தோஷந்தான். அவனுடைய வியாதி யென்னமாயிருக்கிறதோ தெரிய வில்லை. அவனுடைய சொந்த நிறம் வருகிறதற்கு எவ்வளவு க்ளோட்டனுடைய இரத்தத்தைச் சிந்த வேணு மானுலும் தயாராயிருக்கிறேன்..................... (போகிருன்).

பேலாரி :—இயற்கையே! இந்த இராஜ புத்திரர்களின் நடத்தையால் உன்னுடைய குணங்கள் முழுமையும் வெட்ட வெளிச்சம் போல் காணப்படு கின்றன. பூச்செடிகளில் வீசுகின்ற காற்றைப் போல் இவர்களுடைய குணங்கள் அதிக சாந்த மாயிருக்கின்றன. கோபத்தால் மனது இளகும் போது, மலைகளிலுள்ள பெரிய மரங்களை வேருடன் பறித்துத் தள்ளும் சண்டமாருதம் போல, அவர்கள் குணங்கள் அதிக கொடூரமயிருக்கின்ற படியால் இவர்களிடத்தில் காணப்படுகிற இராஜகுணங்களும், யோக்கியதை யும், ஒருவரைப் பார்த்துக் கிரகித்துக் கொள்ளாத மரியாதையையும் பார் க்கிறபோது எவ்வளவு விந்தையாயிருக்கிறது ! இவர்கள் எங்கேயிருந்து படித்தனரோ? அறிகிலேன். இங்ஙனமிருக்க, க்ளோட்டன் வந்து இங்கே இறந்ததின் பலன் என்னவோ தெரியவில்லை. நமக்கு நாசகாலம் வந்து விட்டதே !

[கைடீரியஸ் திரும்பிவருகிருன்.]

கைடீரி :—என் தம்பி எங்கே ? நான் க்ளோட்டனுடைய தலையை ஒரு நதியில் எறிந்து விட்டேன். அது அவனுடைய விதியை அரசன் மனைவி க்குத் தெரிவிக்கும்.

[புல்லாங்குழல் வாசிக்கிற சத்தம் கேட்கிறது.]

பேலாரி :—என்னுடைய புல்லாங்குழலின் ஓசையல்லவா! பாலிடோரா உற்றுக்கேள். அந்த ஓசை உனக்குக்கேட்கிறதா. காட்வால் இப்பொ ழுது அதை வாசிக்கவேண்டியகாரணம் என்ன ?

கைடீரி :—அவன் வீட்டில் தானிருக்கிருனு ?

பேலாரி :—அவன் சற்று முன்தான் வீட்டுக்குப்போனுன்.

கைடீரி :—தம்பியினுடைய எண்ணம் என்னவென்று அறியேன். என் தாயார் இறந்தபின் அதின் ஓசையை இதுவரையில் நான் கேட்டதில்லை. இதை வாசிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் என்ன? காட்வாலுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா ?

பேலாரி :—இதோபார்! காட்வால் வருகிறான். இந்த புல்லாங்குழலின் சத்தத்துக்குக் காரணமான இமொஜனையும் கையில் ஏந்திக்கொண்டு வருகிறான்.

[பிரேதம்போல் கிடந்த இமொஜனைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டு ஆர்விராகஸ் வருகிறான்..................]

ஆர்விராகஸ் :—நாம் இவ்வளவு நாளாக அன்புடன் வைத்துப் பெருமைப்படுத்துக்கொண்டிருந்த குயிலுக்குச் சமானமான தம்பி இறந்துபோய்விட்டான். உன்னை இந்தஸ்திதியில் பார்க்கவா, தம்பி போல நினைத்து ஒருவர்க்கொருவர் அதிகப் பிரியத்துடன் விளையாடி வளர்ந்து வந்தோம். இங்கே வந்து இறந்து போனதைப் பார்க்கிலும் இங்கே வராமலேயிருந்தால் எவ்வளவு பாக்கிய சாலியாயிருப்பேன்? என்னைக் கஷ்டப்படும்படியாகச் செய்தனையே !

கைடீரியஸ் :—கண்களைக் கவரக் கூடிய மெல்லிய புஷ்பத்துக்குச் சமானமானவனே! முன்னே உன்னிடத்திலிருந்த அழகில் பாதி அழகு இப்பொழுது உன்னிடத்தில் காணவில்லையே!!

பேலாரி :—அவன் எப்பொழுதும் மனதில் துக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். துக்கத்தினால் தான் இறந்திருப்பான். ஒருவனுடைய மனதிலுண்டான துக்கத்தின் அளவையாரால் கண்டு பிடிக்க முடியும். அவன் உயிருடனிருந்தால் உலகத்தில் எவ்வளவு வினோதங்களைச் செய்யமாட்டான். ஏ, மைடீலி! உன்னைப் பார்க்கிறபோது நான் படுகிற விசனம் அளவுக்கு மிஞ்சிவிட்டது. காட்வால்! நீ போய் பார்க்கிற போது அவன் எந்த ஸ்திதியிலிருந்தான் சொல்.

ஆர்விராகஸ் :—தூக்கத்தை ஒரு ஈ கெடுத்தாற் போல் நீங்கள் இப்பொழுது பார்க்கிற மாதிரி புன்சிரிப்புடன், தன் முகத்தை வலது பக்கமாக ஒரு மெத்தையின் மேல் வைத்துப் படுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வி. கோபால ஐயங்கார் பி. ஏ.

சத்தியவதி.

(69-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நாராயணமூர்த்திக்கு இப்பொழுது 20 வயதாயிற்று. அவன் மிகவும் புத்தி சூக்ஷமமுள்ளவன், அவனுக்கு படிப்பில் மிகவும் விருப்பம். அவன் சிறந்தகுணமுள்ளவனென்று அவனைத் தெரிந்தவர்களெல்லாரும் சொல்லி

க்கொள்வார்கள். அந்தக்கிராமத்து கணக்குப்பிள்ளையின் தம்பி இராஜமகேந்திர புரத்தில் இங்கிலீஷ்படித்து உத்தியோகம் செய்வதைப்பார்த்து நானும் ஆங்கிலேயவித்தை பயிலவேண்டுமென்று மிகவும் அபேக்ஷையுள்ளவனுய் தன் தாய்தகப்பனிடம் சொல்லாமல் அமலாபுரம்சென்று இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து வாரம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டு படித்துக்கொண்டு செல்வவான்கள் வீட்டுப்பிள்ளைகளுக்கு இரவில் பாடஞ்சொல்லி சம்பாதித்து அப்பொருளைக்கொண்டு புஸ்தகமும் துணிமுதலியவைகளை வாங்கிக்கொண்டு சில வருஷங்களுக்குள் மெட்டிரிகுலேஷன் பரீக்ஷை முதல் வகுப்பில் மெச்சும்படி தேறினபடியால் மாதத்திற்கு பத்துரூபாய் உபகாரசம்பளம்பெற்று ராஜமகேந்திரபுரம் காலேஜில் எப். ஏ. வகுப்பில் சேர்ந்து நன்றுய்படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவ்வகுப்பில் படிப்பவர்களெல்லாரையும்விட சுறுசுறுப்பாயிருந்தபடியால் அந்த வகுப்பிலே தன் கூடபடித்துக்கொண்டும் தன் சினேகிதனுயுமிருந்த மாதவய்யருடைய தூண்டுதலினுலும் கோர்ட்டில் எட் குமாஸ்தாவாகவிருந்த ராகவய்யரென்பவர் 12 வயதுள்ள தனது குமாரத்தியை அவனுக்கு விவாகம்செய்துகொடுத்தார். மாதவய்யன் ராகவையருடைய பிள்ளைதான். கலியாணமான இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப்பின் ராகவையர் டிஸ்டிரிக்ட்டு முனிசீபாக நியமிக்கப்பட்டு பெத்தா புரத்திற்கு புறப்பட்டு போய்விட்டார். அப்பொழுது தனக்கு நேர் மூத்த தம்பியாகிய ராமசுவாமியும் வந்து பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்தபடியால் பத்து ரூபாய் போதாமல் கொஞ்சம் கடன்பட்டபோதிலும் இவனுடைய தாய் தகப்பன் ஒன்றுமனுப்பாமலிருந்து விட்டார்கள். அவர்கள் வேங்கடேசுவரனுடைய கலியாணத்தில் பிராமண சமாராதனை செய்வதற்கும் தக்ஷிணை கொடுப்பதற்கும் மான்னியத்தை அடமானம் வைத்து வாங்கியகடன் இன்னும்தீராமல் வட்டி யதிகரித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அவர்களுக்கு ஜீவனம் நடப்பதே கஷ்டமாக விருந்தது. இச்சங்கதியை இவன் மாமனர் கேள்வியுற்று இவன் வாங்கியிருந்த கடனைத் தீர்த்து மாத மொன்றிற்கு ரூ 4 வீதம் மருமகனுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். இப்பொழுது நாராயணமூர்த்தி எப். ஏ. பரீக்ஷையில் தேறி பி. ஏ. வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றுன். எப். ஏ. பரீக்ஷை தேறின முதல் அவனுக்கு உபகாரச் சம்பளம் மாதத்திற்கு 20 ரூ வீதம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. சத்தியவதி ஒரு வருஷத்திற்கு முன் புத்தியறிந்த படியால் புருஷன் பெண்சாதியை ஒன்று சேர்த்து ராகவய்யர் குமாரத்தியை சீருடன் மாமியார் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார். அப்பொழுது குளிர்கால விடுமுறை சமீபித்திருந்தபடியால் லீவுக்கு ஊருக்கு வருவதாய் நாராயணமூர்த்தி தகப்பனுருக்கு கடிதம் எழுதினுன். ஆகையினுல்தான்

சத்தியவதி அவனது வரவை பிரதிதினமும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

காந்தாமணிகளே! நீங்களிந்த சரித்திரத்தை படித்தவுடன் உங்களுக்கு சத்தியவதி யினுடைய நற்குணம் தெறிந்து அவளிடத்தில் அதிகபிரியமதிகரிப்பதுமல்லாமல் அவளது சம்சாரத்தில் மற்றெல்லாருடைய சுபாவலக்ஷணங்கள்கூட தெரிந்து யாரை எந்தப்பிரகாரம் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமோ நீங்களே ஆலோசித்துக் கொள்வீராக.

2-ம் அதிகாரம்.

பகல் இரண்டு மணிக்கு இராஜமகேந்திர புரத்திலிருந்து புறப்பட்டபடகில் சிரஸ்ததாரவர்கள் ஏறியிருந்த படியால் பொப்பரு தீவுக்கு 4 காதம் தூரத்திலே ஒரு சிறிய கிராமத்திற்கு சமீபத்தில் தீபம்வைக்கும் வேளையில் படகை கட்டி வைத்து போஜனம் செய்வதற்காக அவர் அந்த கிராமத்திற்குச் சென்றார். அவர் சுகமாய் கணக்கன் வீட்டில் நல்ல பக்ஷணங்களுடன் விருந்து சாப்பாடு சாப்பிட்டு தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டு சங்கீதம் கேட்டு விட்டு, மெதுவாக படகுக்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்த பொழுது இராத்திரி பத்து மணி ஆய் விட்டது. இதற்குள்ளாக படகிலிருந்த வர்களெல்லாரும் பச்சை குழந்தைகள் முதல் பசியினால் தத்தளித்து, வருந்தி, நாளைக்கு இரண்டு மணிக்காவது இரண்டு பருக்கை கிடைக்குமோ கிடைக்காதோவென்று வருந்தி ஹரிநாமஸ் மரணை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருந்தபடியே படகு மறுநாள் அமலாபுரம் சேர்ந்த பொழுது மத்தியானம் 2-ஜாமம் கழிந்துவிட்டது. அப்பொழுது படகிலிருந்து இறங்கி நாராயணமூர்த்தி ஒட்டலில் சாப்பிட்டு குளிர்ந்த வேளையில் புறப்பட்டு சாயங்காலம் தனது கிராமம் வந்து சேர்ந்தான். வீடு வந்து சேர்ந்தபொழுது கிரககிருத்திய சங்கதிகளைக் குறித்து பேசிக்கொண்டு வீதியிலேயே உட்கார்ந்திருந்த தாய் தகப்பன்மார்கள் குமாரனைப் பார்த்து சந்தோஷித்து அவன் தங்களுக்கு சாஷ்டாங்கநமஸ்காரம் செய்யவே அவனை ஆசிர்வதித்து, எடுத்து ஆலிங்கனம் செய்து க்ஷேம சமாசாரம் விசாரித்தார்கள். இதற்குள்ளாக உள்ளேயிருந்த தம்பி மார்களும் கூடவந்து அண்ணனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்கள். தமையனார் மாத்திரம் வரவில்லை. அவர் மாசாந்தரகணககுகளில் பிழைகளிருக்கின்றன வென்று த்ாசில்தார் அர்ஜி எழுதியிருந்தபடியால் அமலாபுரம் சென்று இரண்டு தினமாக அங்கேயே யிருந்து கொண்டிருந்தார். வெள்ளி நாணய ரூபமுடைய திவ்விய ஔஷதம் தாலுகா குமாஸ்தாக்கையில் விழுந்தால் அதனு

டைய மகிமையால் கணக்குகளிலிருக்கும் பிழைகளெல்லாம் சரியானவை களாய் விடுமென்றும், அந்த திவ்விய ஔஷதம் கையில்படாவிட்டால் சரியாயிருக்கும் கணக்குகள்கூட பிழைநிறைந்தவைகளாய் விடுமென்றும் அநுபவசாலிகள் சொல்வார்களேயல்லாமல் அதனுடைய உண்மை எனக்குத் தெரியாது. நாராயணமூர்த்தி கொஞ்சநேரம் க்ஷேமசமாசாரத்தைக் குறித்து விசாரித்து வீதிக்குச் சென்று கிராமத்திலுள்ள தன்னுடைய சிநேகிதர்கள் எல்லாரையும் பார்த்து விட்டு வந்து இராத்திரி போஜனம் செய்து படுக்கையறை சென்று மனைவிவராததால் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சத்தியவதி தன் சந்தோஷத்தை வெளிக்கு காட்டாவிட்டாலும் அவளது முகமலர்ச்சியாலும், உற்சாகத்தைக்காட்டு மின்னுமநேக நடவடிக்கைகளினாலும், அவளுடைய மனோபாவத்தையறிந்து மாமியார் முனு முனுத்துக் கொண்டு தான் விழித்திருந்து நாட்டுப்பெண் அறைக்குள் எப்படிபோவாள் பார்ப்போமென்று பருத்திபெட்டிக் கூடையை முன்னால் வைத்துக் கொண்டு திரி திரிப்பதற்காக தீபத்திற்கு முன் வந்து உட்கார்ந்து விட்டாள்.

(இன்னும் வரும்.)

கே. ஜி. வே.

மாயாபுரி விநோதக்கதை.

(67வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

புத்திரியைப் பற்றியகவலை உனக்குமட்டுந்தானோ? எனக்கில்லையா? உன்னைவிட எண்மடங்கு எனக்குண்டு. நீ அதையறியாய். இனியாவது நான் சொல்வதைக்கேட்டு அந்தக் கவலையை மறந்திரு என்றான். கமலாட்சி நாயகனை வணங்கிச் சுவாமீ! தமது கட்டளைக்கு மாறுண்டோ? இப்பொழுதொரு ஆச்சரியங்கண்டேன். சொர்ணமயமான ஒரு உப்பரிகையில் நான் படுத்துக்கொண்டிருக்கையில் நமது குமாரத்தி பக்கத்தில் வந்து நின்று உபசரித்துப் பற்பல சிற்றுண்டிகளைத்தந்து உண்ணச்சொல்லி யென்மடிமீது உட்கார்ந்து கொஞ்சி விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய அழகையும், அந்த அரண்மனையின் அழகையும் பார்த்துப்பார்த்து மகிழ்ச்சியால் பரவசப்பட்டிருக்கையில், குமாரசுவாமியைப்போல திருவுருவமைந்த ஒரு இளங்குழந்தை சர்வாபரணாலங்காரத்தோடு தவழ்ந்துவந்தது. அதைக்கண்டு நம்குமாரத்தி ஓடிச்சென்று எடுத்து வந்து என்மடியில் வைத்து இது என் செல்வகுழந்தை; அதோவருகிறவர்தான் என் பர்த்

தாவென்று சொல்ல, மன்மதனைப்போலும் வடிவழகமைந்த அந்த மணவாளன் வந்து என்னை வணங்கியுட்கார்ந்தார். நான் குழந்தை முதலிய மூவரையும்பார்த்துத் தன்னைமறந்திருந்து, இவ்வூர்ப் பெயரென்ன? நீ இங்கே எப்படிவந்தாயென்று சௌந்தரவல்லி யைக்கேட்க வாய்திறந்ததும் மதிமயங்கினேன். கண்திறந்துபார்க்கும்போது இங்கேயிருக்கக்கண்டேன். இந்த ஆச்சரியத்தைக் குறித்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இதனுண்மை தெரியவில்லை. கனவென்று கூறவும் இடமில்லை. நனவென்று கூறவுமிடமில்லை. இந்தக் காட்சியைத் தேவரீர் கண்டிருந்தால் மிக ஆச்சரியப் படுவீர்கள் என்று கூறினாள். அரசன் அதைக் கேட்டுச் சிரித்துப் பெண்ணே! நீ உன்மனதில் குமாரத்தியையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். எது மனதில் மிகுதியும் அதிகமாய்ப் பதிந்திருக்கிறதோ அது கனவில் வரும். ஆதலால் நீ கண்டது கனவுதான். அதை மறந்து விடு என்றான். கமலாட்சி ஒன்றும் பேசுவதற்கில்லாமல் வாய் மூடிக் கொண்டிருந்தாலும், அதைக் கனவென்று கருதாமல் மனம் மறுகிக் கொண்டிருந்தாள். சூரியோதயமான பின் அவ்விருவருமெழுந்து நித்திய கருமங்களை முடித்துக் கொண்டு ஆகவேண்டியகாரியங்களைச் செய்து விட்டு, இரவில் முறைப்படி பள்ளியறை சேர்ந்து பஞ்சத்தில் படுத்து வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து நித்திரை போனார்கள். அப்பொழுது மாயாபுரி யில் ஜகதீசன் தன் பத்தினி மார்களோடு விநோதமாய்ச் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து சௌந்தரவல்லி யைப்பார்த்துப் பெண்ணே! அதோ உன் தகப்பன் நித்திரை செய்கிறார் பாரென்று கூறினான். அது கேட்ட அந்தப் பெண்ணரசி களங்கமற்ற மனதுடையவளாய்ச் சித்தங்களித்துப் பலவகைச் சிற்றுண்டிகளுடன் வந்து தன்தந்தை படுத்திருக்கும் மஞ்சத்தையடைந்து மலர்போன்ற தன்கைகளால் மெதுவாகத்தட்டி யெழுப்பினாள். நித்திரை கலைந்தபிதாவானவர் திடுக்கிட்டெழுந்து, பக்கத்தினிற்கும் பத்தரைமாற்றுத் தங்கமாகியதன் புத்திரியைக்கண்டு, அளவுக்கடங்காத மகிழ்ச்சியடைந்து, தன்னிருகைகளாலும் அவளை வாரியெடுத்து மடிமேல்வைத்துக் கொண்டு முத்தமிட்டு உச்சிமோந்து என் செல்வக்குழந்தாய்! நீ எங்கிருக்கிறாய்? இந்த அற்புதமாளிகை யாருடையது? நீ இவ்விடத்திலிருக்க வேண்டியகாரண மென்ன நீ சிறைச்சாலையினின்று மெப்படிதப்பித்துக் கொண்டாயென்று கேட்க, அவள் ஒரு போக்காக விடையளித்துத் தான் கொண்டு வந்த சிற்றுண்டிகளையுண் பித்து மழலை மொழியால் செவிக்கின்பமளித்து விநோதமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அம்மா! அம்மா வென்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு தவழ்ந்து வருகிற தன் குழந்தையையும், அதன் பின்னாலே அடிமேலடி வைத்து வருகிற தன் நாயகனையுங்கண்டு திடீரென்

றெழுந்து போய்க் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தந்தை மடிமேல் வைத்து அதோ வருகிற மஹா புருஷரே யென் ஆவி நாயகரென்று கூறுவதன் முன் ஜகதீசன் வந்து மாமன் பக்கத்திலுட்கார்ந்து கொண்டு தன் காதலியையும் உட்காரச் சொல்லி மூவரும் பிரிய வசனங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அரசன் ஜகதீசனை நோக்கி யிவ்வூருக்குப் பேரென்ன? என் மகளை நீர் மணந்த விதமெப்படி யென்று கேட்டுக் கொண்டே தன்னை மறந்து படுத்து உறக்கங் கொண்டான். சிறிது நேரத்துக்குப்பின் கண் விழித்துப் பார்க்கத்தான் தன்பள்ளியறை மஞ்சத்திற்படுத்திருப்பதையும், பக்கத்தில் மனைவி நித்திரைவாராமல் புரண்டுகொண்டிருப்பதையும் பார்த்துத் திப்பிரமைகொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் பலபல எண்ணமிட்டுக் கடைசியில் தன்மனைவியைக் கூப்பிட்டுப் பெண்ணே! நானும் உன்னைப் போலவே யிப்பொழுது கனவுகண்டு விழித்தேன். அந்த அரண் மனையின் ஒரு பாகத்தையே நான் பார்த்தேன். அது உலகத்திலில்லாத அற்புதமானது. நமது குழந்தை சௌந்திரவல்லி யைக்கண்டேன். அவள் நம்மிடத்தில் யாதொரு குற்றமும் நினையாமல் களங்கமற்றவளாய்ச் சிற்றுண்டிகளாலுபசரித்துப் பாலசுப்பிரமணியரைப் போல விளங்கியதன் பச்சிளங் குழந்தையை யென்மடிமீல் வைத்துத்தன் நாயகனையும் அழைத்து என் பக்கத்திலுட்காரவைத்தாள். அவள் கணவனது ரூபலாவண்ணியகுணாதிசயத்தைப் புகழ்ந்து பேசுவேனோ? குழந்தையின் அழகையும் அதன் விநோத விளையாட்டையும் புகழ்ந்து பேசுவேனோ? அவ்வரண்மனையின் அதிசயத்தைப் புகழ்ந்து கூறுவேனோ? நம்புத்திரியின் அதிர்ஷ்டத்தை வியந்து மகிழ்வேனோ? எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை. இதென்ன விந்தை? இதென்னகாட்சி? இது நினைவோ கனவோ? நினைவென்றால் இத்தன்மையான அரண்மனையும், சௌந்தர புருஷனையும் நானெங்கும் பார்த்ததுமில்லை. உண்டென்று கேட்டது மில்லை. கதைகளிற் படித்ததுமில்லை. ஒரு போதும் கேட்டறியாத ஒன்று கனவில் வருவது எப்படி? ஒருக்கால் நீ நேற்றைய தினம் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேனே அதுதான் இன்று கனவாகத் தோன்றியதோ? அப்படியானால் நீ அவைகளை விவரமாகச் சொல்ல வில்லையே? என்று கூறக் கமலாட்சி சுவாமீ! தேவரீர் அப்படிச் சொல்வது தகாது. ஏனெனில் மனமறியாத பொருள் கனவில் எப்படி வரும்? தேவரீராவது நான் சொல்லிக் கேட்டறிந்திருக்கிறீர்கள். தங்களுக்கது கனவென்று சொன்னாலும் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட அற்புதங்கள் உண்டென்று என்றாவது கேள்விப்பட்டிருப்பேனோ? இவ்வற்புதம் என் நினைவில் தனக்குத்தானே வரக்கூடியதோ? தேவரீரே யோசிக்கத்தக்கது. அப்படியானாலும் நாமிருவரும் ஒரே மாதிரி யான கனவைத் தவறுதலில்லாமல் காணக் கூடுமோ? அது சம்பவிக்கக் கூடிய

தோ? ஒரு போதுமில்லையாகையால் நாம் கண்டது கனவல்ல. இது வாஸ்தவமேயாம். இன்னும் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை. தெய்வரகசிய மாகக்காணுகிறது என்று கூறினாள். பிறகு இருவரும் நித்திரையில்லாமல் தாங்கள் கண்டகாட்சிகளை யொருவருக் கொருவர் பேசிக் கொண்டுவிடியு மளவும் நித்திரையில்லமாலிருந்து விடிந்த பின்னெழுந்திருந்து ஒருவருட னும் சொல்லாமல் தங்கள் தங்கள் காரியத்தில் பிரவேசித்தார்கள். சில தினஞ் சென்ற பின்பு ஒரு நாள் அரசனாகிய பிரபாகரன் தன் மனைவியோடு பள்ளியறையில் சயனித்துத் தாங்கள் கண்ட அற்புத காட்சியைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு நித்திரை போனான்.

இங்கே யிப்படி யிருக்க மாயாபுரியில் ஜகதீசன் தன் அன்பிற் குரிய இன்பநாயகிகளோடு மிராப் போஜன முண்டு பள்ளியறை சேர்ந்து தாம் பூலந் தரித்துக் கதம்ப கஸ்தூரிக் கலவைபுனைந்து விநோதமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் சௌந்தரவல்லியை நோக்கிப் பெண்ணே! இன்று உன் தாய் தந்தை யிருவரும் வருகின்றார்கள். அவர்களோடு இன்பமா ய்க் கலந்து பேசி யிவ்வரண் மனை வினோதம் முழுமையுங் காட்டி அவர் கள் விரும்புகிற பொருள்களையுந் தடையில்லாமல் கொடுத்தனுப்பு. நமது இரகசியமொன்றையும் வெளியிடாதே யென்று கூறினான். சௌந் தரவல்லி ” மனமகிழ்ந்து என்பிராணநாதா! மந்திரிமகள் பங்கயச்செ ல்வி எனக்குத்தோழி. அவளை யொருதரம் பார்க்க விரும்புகிறே னென்று பணிந்துகூற அவனுமப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்லி வாய்மூடுமுன் அம்மூவரும் ஒரு பக்கத்தில் படுத்திருப்பதைச் சௌந்தர வல்லி கண்டு, உடனே யெழுந்துபோய் மூவரையு மெழுந்திருக்கச் செய்து பற்பல சிற்றுண்டி பண்டு பலாதிகளாலுபசரித்துப் பயந்திருக்கும் தோ ழியைத்தேற்றி, அமிர்தமொழுகும் மதுரவசனங்கள் பேசி அம்மூவரும் தம்மைத்தாமே மறக்கும்படியாகச் செய்து, அவர்களை யழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சித்திரமண்டபம், வசந்தமண்டபம், சபாமண்டபம், நந்தவனம், உத்தியானவனம், பளிக்குமேடை, மரகதமாளிகை, விளையாட்டுச்சாலை முதலியவற்றின் விநோதங்களைக் காட்டிக்கொண்டு வருகையில் அவர் கள் மூவருந் தம்மை மறந்து சூத்திரபாவைபோல சௌந்தரவல்லி யை பின்பற்றி நடந்து ஆங்காங்குள்ள அற்புதங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்து வருகையில் விடியநாலு நாழிகைப் போது இருப்பது தெரிந்து கொண்ட ஜகதீசன் ஒரு தூண் மறைவிலிருந்து கொண்டு தன் மனைவிக்குச் சாடையால் தெரிவிக்கத் தெரிந்து கொண்டவுடனே அம்மூவரையும் அழைத்துக் கொ ண்டு தானும் மங்களாம்பாளும் விளையாடுகிறதற்கு அமைத்திருக்கும் வினோ த சாலைக்கு வந்தாள். அவ்விடத்தில் பல வகையான இரத்தினங்களினாலே

உயிருள்ளன போல விசித்திரமாய்ச் செய்து வைத்திருக்கிற பற்பல மிருகங்கள் பறவைகளைப் பார்த்து அதிசயித்து மெய்மறந்து போனார்கள். அங்கோரிடத்தில் மாணிக்கத்தால் சரீரமும் வயிரக்கற்களால் புள்ளியும் உடையதாய்த் தாவி ஒடுகிற பாவனையாய்ச் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ஜோடு புள்ளிமான்களை யரசனும் அரசியுங் கண்டு வைத்தகண் வாங்காமற் பார்த்திருப்பதையும், மரகதத்தாலியன்ற பவளமூக்குப் பசுங்கிளியைத்தன்தோழிகண்கொட்டாமல் பார்த்திருப்பதையுங் கண்டு அவைகளை அவர்களுக்கு வெகு மதியாகக் கொடுத்து அழைத்துக்கொண்டு வந்து பீடத்தின் மேலிருக்கச் செய்து தன் குழந்தையையும் அவர்களுக்கு நேரில் விளையாடவிட்டு வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் தந்தை முதலிய மூவரும் நித்திரைமயக்கங் கொண்டு தம்மை மறந்து பிறகு கண் திறந்து பார்க்கையில் பிரபாகர ராஜன் தன் பள்ளியறையில் மனைவியோடு சயனித்திருப்பதை யறிந்து தன் மனைவியை யெழுப்ப அவள் மிக அற்புதப்! மிக அற்புதம் ! என்று கூறிக் கொண்டே கண் விழித்துத் தன் நாயகனைப் பணிந்து இதோ பார்த்தீர்களோ? நமது புதல்வி யளித்த மானென்று காட்டினள். அரசன் வியப்படைந்து தான் வெகுமதியாகப் பெற்ற மானையுங்காட்டி, இது கனவானால் நாம் பெற்ற வெகுமதி கையிலிருக்கின்றனவே. இதை யெப்படிக் கனவென்று கூறலாம் என்று நெடுநேரஞ்சிந்தித்து மனைவியைப் பார்த்துக் கமலாட்சீ! இதை யென்ன வென்று கூறுகிறது? நாமிருவருஞ் சேர்ந்து ஒரு கனவைக்காண்பதும், அது ஜாக்கிரத்தில் பலிதமாவதும்கூடுமோ? இது நமது புத்திக்கெட்டவில்லையே இருக்கட்டும். மந்திரிமகள் வந்திருந்தாளே அவளையழைத்து விசாரிப்போமென்று சொல்லிக் காவற்காரரைக்கூவுமுன் மந்திரிதன்மகளோடும் வந்து அரசனுக்கெச்சரிக்கை செய்ய அரசன் அவர்களை யுள்ளே வரவழைத்து, அவர்கள் வாய் மொழியைக்கேட்டு, வெகுமதியையும் பார்த்து. மந்திரிக்கு நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறி மந்திரீ! இதற்கு நீ என்ன சொல்கிறாய் என்ன, அவன் சுவாமீ! இதைக் குறித்துத் தீர்க்காலோசனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுது என் புத்திக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. இது தேவர் இராக்கதர்களுடைய செய்கையாக விருக்கிறதே தவிர மனிதர் செயலாகத தோன்றவில்லை. அன்றேல் கடவுளின் கிருபைக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கிற பெரியோர் செயலாக வேண்டும் என்று கூறி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன்குமாரத்தியோடுந் தன் வீட்டுக்குப் போய், மந்திரவாதிகள், அஞ்சனக்காரர்கள், கட்டமுட்டிச் சிந்தனைச் சாத்திரவல்லவர் முதலானவர்களை யழைத்து இந்தச் சங்கதியைத் தெரிவித்துச் சீக்கிரம் இதன் உண்மையைக் கண்டு பிடியுங்களென்று கட்டளையிட்டுத் தீராக்கவலையோடு இராஜகாரியத்திற் பிரவேசித்தான். அரசனும்

தன் மனைவியோடு நெடு நேரம் யோசித்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் அவ்விடம் விட்டெழுந்திருந்து தன் வேலையைச் செய்யப் புகுந்தான். இவ்விடத்தில் இப்படியிருக்க மாயாபுரியில் நடந்த விருத்தாந்தம் அடுத்த சஞ்சிகையில் எழுதப்படும்; இவை வெகுவேடிக்கையாகவேயிருக்கும்.

தேவகுஞ்சரியம்மாள்

இந்திய மாதர்களுக்கு ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகை.

---

* THE INDIAN LADIES' MAGAZINE.

இந்தியா மாதர்களுக்கு ஓர் தனிமையான மாதாந்திரப் பத்திரிகை ஜுலை மீ முதல் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் மிஸ்ஸஸ் கமல சத்திய நாதன் எம். ஏ., அவர்களால் பிரசுரிக்கப் படுமென்று ஜுன் மீ பத்திரிகையில் நாம் எழுதியிருந்தது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமேயாம். ஜுலை மீ 12 உல் வெளியிடப் பட்ட ஒரு சஞ்சிகையையும் ஆகஸ்டு மாதத்திய சஞ்சிகை ஒன்றையும் வரப்பெற்றோம். ஜுலை மாதத்திய பத்திரிகையில் அநேக ஆர்டிகல்கள் வெகு சிரத்தையுடன் நன்றாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகஸ்டு மாதப் பத்திரிகையிலும் நமது காலம்சென்ற விக்டோரியா மகாராணியும், மகாராணி அலக்சாண்டரா என ஒரு சிறந்த ஆர்டிகலுல், ஐரோப்பியருக்கும் இந்தியர்களுக்கு மிருக்க வேண்டிய லோக வியவகாரம் என்ற ஆர்டிகலும், வேத சம்பந்தமான மனைவி, இந்துக்கதை என்றதும் பண்டித ராமாபாயின் அற்புதமான சரிதமும். அஹல்யாபாயின் சுருக்க சரிதமும் பத்திராதிபரின் விசேஷ குறிப்புகளும் மிக நேர்த்தியாகவும் நமது மாதர்களுக்கு அறிவைப்புகட்டக் கூடியதாகவு மிருக்கின்றன வென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இதற்கு அநேக இந்தியா மாதர்களும், ஐரோப்பிய மாதர்களும் விருப்பம் எழுதுவதாக வாக்களித்திருப் பதைக் கேட்க மிக சந்தோஷப்படுகிறோம். மிஸ்ஸஸ் சத்திய நாதன் அவர்கள் எம். ஏ., பரீக்ஷையில் தேறி தமது சகோதரியவர்கட்கு அறிவைப் புகட்டுவதற்காகவும் மாதர்களுக்கும் பெண்களுக்கும்,

> "இம்மை பயக்கு மாலீயக் குறைவின்றா
> றம்மை விளக்கு மாற்றா முணராக் கேடின்றா
> லெம்மையுலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோன்
> மம்மராறுக்கு மருந்து."

என்ற பாட்டிற்கிணங்க கல்விக்கு மேலான தொன்றுமில்லை என்பதை போதிப்பதற்காகவும். இப்பத்திரிகையை சுயநலம் கருதாது பிரசுரிக்க தீர்மானம் செய்தது இந்த அம்மாளுடைய நற்குண நற்செய்கையையும், பரோபகாரத்தையும், தமது சகோதரிகளிடத்திலிருக்கும் வாஞ்சையையும், அநுதாபத்தையும் காண்பிக்கின்றதல்லவா?

இப்பத்திரிகையை நமது இந்து மாதர்களில் அநேகர் தாமே படிக்க முடியாததால் தங்கள் கணவரைக் கொண்டு இதிலுள்ள ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் கேட்டு தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமென நம்புகிறோம். இப்பத்திரிகை இந்தியா முழுவதும் பரவி இந்தியா மாதர்களுக்கு ஒரு முக்கிய ஆபரணமாக விருக்கும் படியாகவும், மாது ஸ்ரீ கமல சத்தியநாதனவர்களுக்கு கடவுள் தேகபலத்தையும் தீர்க்க ஆயுளையும் அளித்து நீடுழிவாழும்படி கிருபை செய்வாராக.

---

* Edited by Mrs. Kamala Sathianathan M.A., its yearly subscription is Rs. 4.

இந்து ஸ்திரீகளின் தினசரிவேலை.

படித்த ஸ்திரீகள் தங்கள் காலத்தை சரிவர நடத்தபலவழிகளிருந்தாலும் அநேகர் காலத்தை வீணாகப் போக்குவதிலேயே செலவழிக்கிறார்களே தவிர தங்களுக்கு பிரயோஜனமாக செலவழிப்பதில்லை. நாமிப்பொழுது ஸ்திரீகளின் தினவேலையைப் பற்றி சாதாரணமாய் படித்த ஒரு மனைவியும், புருஷனும் புருஷன் தாயும், மனைவிக்கு ஒரு கைக்குழந்தையுமுள்ளஒருசிறிய குடும்பத்தைப் பற்றி எழுதுவோம். சாதாரணமாய் ஹிந்துக்களில் ஸ்திரீகள் அதிகாலையில் அதாவது 5½ மணிக்கு எழுந்து நித்திய கடன்களை முடித்துக் கொண்டு கைக்குழந்தை யழுதால் அதற்கு கொஞ்சம் பால் கொடுத்து விட்டு வீட்டுவேலையைச் செய்து புருஷனுக்கும் தனக்கும், மாமியாருக்கும் காப்பி காய்ச்சி கொடுத்தபின்னர் எட்டு மணிக்குள் ஸ்நானம் செய்து புருஷன் ஆபீஸுக்குப் போகவேண்டிய காலத்திற்கு ஒன்றரை மணிக்கு முன்னே அதவாது 9 மணிக்கு திவ்வியமான போஜனத்தை தயார் செய்து புருஷனுக்கு ஸ்நானத்திற்கு வென்னீர் எடுத்துவைக்கவேண்டும். புருஷனும் உடனே ஸ்நானம் செய்து சுத்தமுள்ள வஸ்திரத்தை தன் மனைவியிடம் பெற்று தரித்துக் கொண்டு நித்திய கடனை முடித்து விட்டு தான் கடவுளுக்கு நைவேத்தியம செய்ய சாவகாசமிருந்தால் இவனே செய்வான். இல்லாவிடின் மனைவி நைவேத்தியம் செய்து விட்டு புருஷனுக்கும் மாமியாருக்கும் அன்னம் படைத்து குழந்தையழுதால் நடுவில்கொஞ்சம் பாலும் கொடுக்கலாம். புருஷன் மாமியார் இவர்கள் போஜனம் செய்தபின் இவளும் உண்டு சாமான்களை யெல்லாம் மூடிவைத்துவிட்டு தாம்பூலம் மிதமாகதரித்து தன் குழந்தையுடன் கொஞ்சம் கொஞ்சி விளையாடலாம். பின்பு ஒரு மணிநேரம் படிக்கவேண்டும். இப்பொழுது மணி சுமார் 12 ஆய் விடும், மனைவி சுமார் 6 மணி நேரகாலம் வேலைசெய்தவளாகையால் இளைப்பாகவிருக்கும். இளைப்பு நீங்க கொஞ்சநேரம் அதாவது ஒரு மணிநேரம் நித்திரைசெய்யலாம்; சாதாரணமாக மனிதர்களும், ஸ்திரீகளும் பகல் காலத்தில் நித்திரை செய்யக்கூடாது: ஆனால் வெகுநேரம் வேலை செய்த ஸ்திரீ அல்லது புருஷன் பகலில் ஒரு மணி நேரம் நித்திரைசெய்வதில் தீங்கில்லை, நித்திரைசெய்தபின் எழுந்து கை கால்களை சுத்திசெய்துகொண்டு குழந்தையைக்கவனித்து தானுமிரண்டாம் தரம் கொஞ்சம் ஆகாரம் செய்து கொள்ளவேணடியது. பின்பு அசுத்தமாயுள்ள பாத்திரங்களை சுத்தி செய்து வைத்துவிடவேண்டியது. இப்பொழுது சுமார் 4 மணியாயிருக்கும் 4 மணி முதற்கொண்டு 5½ வரையிலும் படித்துக்கொண்டாவது தையல் வேலை முதலியவைகளில் ஒன்றைச் செய்து கொண்டாவதிருக்கலாம். பின்பு சாயங்கால போஜனம்சுமார் 6மணிக்குச் செய்ய ஆரம்பித்து 7மணிக்கு முடித்து விடலாம். முடித்த பின எஜமானருக்கு சந்தியா வந்தனத்திற்கு ஜலம் முதலியவைகளைத் தயார் செய்து வைக்க வேணடும். அவர் நித்திய கடனை முடித்தவுடன் போஜனத்திற்கு இலைபோட்டு அன்னம் படைக்க வேண்டும். யாவரு முண்டபின், இவளும் போஜனம் அருந்தி புருஷனுக்கு தாம்பூலம் கொடுத்து விட்டு தானும் தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டு சுதேசமித்திரன். மாதர் மனோரஞ்சினி முதலிய பத்திரிகைகளைப படித்து தெரியாதவைகளைத் தனது கணவரைக் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளலாம், பின்பு 9½ மணிக்கு நித்திரைக்குப் போவது நலம். இவ்விதம் நமது கற்றறிந்த மத்திய வகுப்பைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகள் செய்து வந்தால் அவர்கள் நல்ல மனைவிகளாகவும், நல்ல தாய்மார்களாகவும், பரோபகார ஸ்திரீகளாகவும், ஆவார்களென்பதற்குச் சந்தேக முண்டோ? திரவிய முள்ள முதல் வகுப்பு ஸ்திரீகளுக்கு வேலைசெய்யவேணடியதவசியமில்லை யாகையால் எப்பொழுதும் படிக்கலாம்.

குழந்தைகளில்லாத ஸ்திரீகளுக்கோ இன்னும் சுலபமேயாம் குழந்தைகளிருந்தால் கஷ்டமென்று நினைப்பது பிசகு. எதையும் கிரமமாகசெய்து வந்தால் அது கஷ்டமாக விராது. ஆனால் சில விடங்களில் மருமகள் சாணிதட்டி வரட்டி செய்துகொண்டிருப்பது வழக்கம். இத்துர் வழக்கம் அநேகமாக குறைந்துகொண்டே வருகிறதைக் கேட்க சந்தோஷப்படுகிறோம். மாமியார் மருமகளைக் கொடூரமாக நடத்தும் வழக்க

மும் குறைந்து தானிருக்கிறது. ஆனால் மனைவி நகைவேண்டும் என்று சொல்லும் வழக்க மின்னும் குறையவில்லை, இதுவும் சீக்கிரத்தில் நின்றுவிடு மென்று நம்புகிறோம்.

தீவழி.

சம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு.

(1) தயவின்மை, காரணமன்றியில் கலகம், பிறர் பொருளிலும், பிறர் ஸ்திரீயிடத்தும் ஆசை, நல்லோர்களிடத்தும், தன் இனத்தார்களிடத்தும் வெறுப்பு, இவை, தீயோர்களுக்கு இயல்பாக ஏற்பட்டுளது.

(2) கெட்டவனானால் வித்தையோடு விளங்கினாலும் விலக்கவேண்டும். சர்ப்பமானது இரத்தினம் பூண்டிருந்தாலும், பயம் போகுமோ?

(3) நாணமுடையோனை மூடனென்றும் விரதமனுட்டிப்போனை (வீண்) டம்பனென்றும், பரிசுத்தமானவனை கபடனென்றும், சூரனை ஈரமற்றவனென்றும், ஆலோசனையில் ஆழ்ந்தவனை அறிவற்றவனென்றும், மதுரமாய் பேசுபவனை (பிறர் திருப்தியின் பொருட்டு இனியசொல் சொல்லும்) தரித்திரனென்றும், சாமர்த்தியமுடையோனை சர்வம் பிடித்தவனென்றும், சொல்திறமை உடையோனை வம்பனென்றும், சஞ்சலமற்றவனை (கையால்) ஆகாதவனென்றும், சொல்வார்கள். இவ்வாறு துஷ்டன் தூஷியாத நற்குணம் யாது உளது?

(4) பேராசை (ஒன்று) இருந்தால், கெட்டகுணம் (வேறு) வேண்டுமோ? கோட்சொல்லும் தன்மையிருந்தால் மகாபாதகங்களும் வேண்டுமோ? சத்தியவாக்கு இருந்தால், தபசால் ஆவது என்ன? உள்ளம் சுத்தமாயிருந்தால் தீர்த்த (யாத்திரையால்) ஆவது என்ன? நன்மையிருந்தால் ஆள்பலம்வேண்டுமோ? மகிமையிருந்தால், (ஆடை ஆபரணங்களால்) அலங்காரமும் வேண்டுமோ? நல்ல வித்தை இருந்தால் பணத்தால் ஆவது என்ன? அபகீர்த்தி இருந்தால், மரணம் (வேறு) வேண்டுமோ?

(5) பகலில் ஒளியற்று (நிற்கும்) சந்திரனும், இளம்பிராயமிழந்த மாதரும், தாமரையழிந்த தடாகமும், எழுத்து (வாசனை) அற்ற அழகனும், பண ஆசைகொண்ட பிரபுவும், இடைவிடாது துன்பப்படும் நல்லோரும், அரசனண்டையில் சேரும் அயோக்கியனும். இவ்வேழும் (என் மனதில் நாட்டிய) எழு சூலங்களுக்கொப்பாகும்.

(6) கடும் கோபிகளான அரசர்களுக்கு சனனுடைய மனிதன் என்று ஒருவனும் இரான். ஏன் என்றால், அக்கினி, ஆகுதி அளிப்பவனையும் சுடுமல்லவா?

(7) பேசாதிருந்தால் ஊமையன் என்றும், பேசினால், அதிகபிரசங்கம் செய்கிறான் பிதற்றுகிறானென்றும், (அரசன்) சமீபத்தில் இருந்தால், என்ன தைரியம் என்றும், தூரத்தில் (ஒதுங்கி) இருந்தால், சமர்த்தனல்லவென்றும், பொறுமையாயிருந்தால், பயங்குள்ளியென்றும், பொறுக்காவிட்டால் இழிகுலத்தானென்றும் (சொல்லுவார்கள்) ஊழியம் செய்தல் வெகு கஷ்டம், யோகிகளும் அறியார்கள்.

(8) துஷ்டர்களனைவரையும், முன்னுக்கு கொண்டு வந்து, (தருமம் அதருமம் என்ற) வரம்பற்று, தான் செய்வது இழிய தொழில் என்ற ஞாபகம் முழுதும் அற்று குணத்தை துவேஷிக்கும் அதமன், அதிருஷ்டத்தினால் ஐசுவரியம் பெற்றாலும், அவன் அண்டை சேர்ந்தவர்கள் எவர் சுகமடைவார்?

(9) துஷ்டர் சினேகம், பகல் முன்பாதி நிழல்போல், பெரியதாய் ஆரம்பித்து வரவரக்குறுகும். நல்லார் நண்போ பகல் பின்பாதி நிழல்போல், முதலில் சொற்பமாய் இருந்து போகப்போக பெருகும்.

(10) புல்லை (தின்று) பிழைக்கும் மானுக்கும், வேடனுக்கும், ஜலத்தில் ஜீவிக்கும் மீனுக்கும், தூண்டிக்காரனுக்கும், திருப்தியாய் காலம் கழிக்கும் சாதுக்கும் துஷ்டனுக்கும் உலகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் விரோதம் யாதொரு ஹேதுவு மன்றியில் உண்டானதே.

ஏ. ஸ்ரீ.